

Een fascistisch pleidooi voor mannelijke homoseksualiteit: Broeierige cultus in Duitsland en Frankrijk.

/ Oosterhuis, Harry. In: De Groene Amsterdammer, No. 10 december, 1986, p. 11.

Homoseksualiteit en fascisme gaan moeilijk samen. Weliswaar voelden sommige homomannen zich voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog aangetrokken tot de fascistische mannelijkheidscultus en de sfeer van mannen onder elkaar, maar de praktijk in Hitlers Derde Rijk maakte duidelijk hoever de homovijandigheid van dit regime ging: naar schatting 15.000 homo's kwamen in concentratiekampen terecht. Des te opmerkelijker dat er op dit moment in zowel Duitsland als Frankrijk enkele homoseksuelen verkondigen dat zij en hun gevoelsgenoten baat zullen hebben bij een extreemrechtse omwenteling.

In de Duitse neonazibeweging woedt, naar het schijnt al sinds 1981, toen een homoseksuele neonazi door zijn 'kameraden' werd vermoord, een felle discussie over homoseksualiteit. De controverse wordt sinds deze zomer publiekelijk uitgevochten. Een van de bekendste neonazi's, Michael Kühnen, maakte in augustus bekend dat hij zich als homoseksueel niet meer thuis voelde in deze beweging omdat buiten hem om was besloten dat homo's 'volksverraders' waren. "Ik wil niet meer tot een gemeenschap behoren die haar maatstaven ontleent aan de burgerlijke moraal in plaats van aan de revolutionaire strijd", aldus Kühnen in een aan zijn neonazistische geestverwanten gerichte brochure. In dit in Frankrijk gepubliceerde geschrift, *Nationalsozialismus und Homosexualität*, neemt hij stelling tegen de homovijandige koers van zijn voormalige medestrijders en houdt hij op basis van zijn fascistische overtuiging zelfs een pleidooi voor mannelijke homoseksualiteit.

De ideoloog

Michael Kühnen is sinds begin jaren tachtig een van de belangrijkste leiders en ideologen van de neonazibeweging. Als oprichter van het Hamburgse *Aktionsfront Nationaler Sozialisten* legde hij aan het eind van de jaren zeventig contacten met andere neonazi's in West-Duitsland, zoals de groep-Hoffman, die later berucht werd vanwege de moord op een joodse uitgever en diens vriendin. In 1979 kreeg Kühnen een gevangenisstraf van vier jaar opgelegd wegens zijn betrokkenheid bij overvallen op wapendepots van het Duitse leger en wegens opwekking tot rassenhaat en geweld.

Na vervroegde vrijlating zette Kühnen zijn politieke activiteiten voort. Op zijn initiatief sloten verschillende rechts-extreme groepen zich aan. In deze door hem geleide beweging gold Hitlers Derde Rijk als 'verburgerlijkt en kapitalistisch'. Figuren als Ernst Röhm en de gebroeders Strasser zouden het ware revolutionaire nationaalsocialisme belichamen en werden daarom door Hitler geliquideerd. Kühnen, die enkele nazistische tijdschriften uitgaf en nauwe contacten onderhield met extreemrechtse figuren in Frankrijk, werd begin 1985 opnieuw tot een gevangenisstraf veroordeeld. Desondanks bleef hij fungeren als ideoloog van de neonazi's en schreef hij een zestig pagina's tellend pleidooi voor homoseksualiteit. De zogenaamde mannenbond, die een belangrijke rol zou hebben gespeeld in de Duitse politieke geschiedenis, staat daarin centraal. Terwijl de seksualiteit van de vrouw volledig op de voortplanting is gericht en zij vanwege haar 'natuurlijke' bestemming, het moederschap, de 'ziel van het gezin' vormt, zo redeneert Kühnen, bestaat er bij de man een 'overschot

aan seksualiteit'. Aangezien de man biologisch gezien minder aan het gezin is gebonden dan de op zorg ingestelde vrouw, zou hij zijn seksualiteit in dienst kunnen stellen van cultuur en politiek. "De seksuele relatie met andere mannen of geslachtsrijpe knapen", aldus Kühnen, is van groot belang voor de mannenbond, die de basis vormt voor de nationale cultuur en de organisatie van de staat. De liefde tussen mannen kan volgens Kühnen de nazistische staat en zijn militaire kracht alleen maar ten goede komen: zij bevordert 'gemeenschapszin' en vormt een 'gezond tegenwicht' tegen het 'moderne, teugelloze individualisme'.

Verderfelijke invloed

Opmerkelijk is Kühnens visie op de homovervolgung door Hitlers regime. Aanvankelijk zou de partijleiding homoseksualiteit volkomen aanvaard hebben. Hitler gaf immers alle steun aan de homoseksuele SA-leider Ernst Röhm. Röhm was in Kühnens ogen de ideale fascist omdat deze zich, in tegenstelling tot de burgerlijke en gehuwde nazileiders, volledig aan de politieke beweging kon wijden en niet werd afgeleid door een gezin en bijgaande huiselijke beslommeringen. De vervolging van homo's begon pas na de liquidatie van Röhm (1934) en zijn medestanders en is volgens Kühnen te wijten aan de "verderfelijke invloed van de joods-christelijke moraal", die vreemd zou zijn aan het wezen van het nationaalsocialisme. Met de homovervolgung was het Derde Rijk tot de ondergang gedoemd, zo stelt Kühnen, aangezien "heteroseksuele banden geen gezonde basis vormen voor de mannenbond".

In een ingezonden brief in de *Berliner Tageszeitung* heeft Kühnen onlangs beweerd dat hij een groot aantal positieve reacties heeft ontvangen van zijn 'kameraden' en dat zij zijn visie onderschrijven. "De interne strijd is nog niet beslist", zo concludeert Kühnen. Geestverwanten heeft hij ook in Frankrijk. Kühnens brochure werd daar in vertaling gepubliceerd door Michel Caignet, evenals Kühnen zowel nazi als homoseksueel. Naast een fascistisch periodiek geeft deze tevens een homoblad uit: *Gaie France*, bedoeld, aldus Caignet, voor homo's die zich politiek identificeren met 'Nieuw Rechts'. Naast een 'homo-erotische schoonheidscultus' pleiten Caignet en zijn medewerkers voor een "terugkeer naar een ethiek die is gebaseerd op de oorspronkelijke waarden van de Indo-Europese beschaving". Wat die cultuurwaarden precies inhouden blijft onduidelijk. Caignet komt niet verder dan een verheerlijking van de zogenaamde 'pedagogische eros', de erotische relatie tussen een volwassen man en een knaap, die de basis voor een mannelijke opvoeding moet worden. De vigerende zedelijkheidswetgeving, waarin strikte leeftijdsgrenzen gelden voor seksueel contact, verhindert volgens Caignet een terugkeer naar een dergelijke vorm van cultuuroverdracht.

De moderne homosubcultuur wijst *Gaie France* af als een verwerpelijk product van de 'pseudo-liberalisering' in de 'gerationaliseerde en genivelleerde welzijnsmaatschappij'. "Alles wat homoseksualiteit poëtisch en creatief zou kunnen maken ... is geneutraliseerd", aldus een woordvoerder van Nieuw Rechts in het blad. Hij betreurt het dat homoseksualiteit geen maatschappelijke functie meer vervuld zoals bij de oude Grieken. Homo-erotische en militaire mannenbonden vormden immers het fundament van de Europese beschaving. Daarbij beroepen vertegenwoordigers van Nieuw Rechts zich onder meer op de ideoloog van de Duitse mannenbond Hans Blüher, die rond de Eerste Wereldoorlog naam maakte met pleidooien voor een loutering van de Duitse cultuur en politiek onder een door eros verbonden mannelijke elite. Blühers werk

is doordeesemd van nationalisme, misogynie, antisemitisme en een antidemocratische houding. De hernieuwde belangstelling voor een figuur als Blüher in bepaald extreemrechtse intellectuele kringen in Frankrijk staat niet op zichzelf. Ook bekendere auteurs als Ernst Jünger en Otto Weininger genieten er tegenwoordig grote populariteit.